

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VIII. De profundissima humilitate Sponsæ Christi Sor. Joannæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Quibus o-
mibus Jo-
anna est usa
nostra sollicitè est usa: vixque etiã in
cujusquam Sanctorum vitã vel insti-
tutione aliquod remedium poterit
reperiri, quo non in vita sua casta hæc
Sponsa DEI fuerit usa. Hisce mediis,
potissimum verò singulari prærogati-
va benedicti illius Sponsi, per quam
ab omni carnalis appetitûs tentatione
illam præservavit virtus hæc Casti-
monia in Virgineo ejus corpore sic
effloruit, ut hic in terris, ubi cum ho-
minibus degebat convivebatque, se
tam immaculatam puramque servã-
rit, velut si apud Angelos DEI semper
conversata vixisset.

CAPUT VIII.

De profundissima humilitate Sponsa
Christi Sor. Joanna.

MAter virtutum, fundamentum
omnis perfectionis est Humilitas.
E: sicut superbia testimonio D. Chy-
sost. hom. 15. in Math. fons est omnis
mali, ita humilitas scaturigo est om-
nium virtutum. Hinc uti Huldeber-
tus Epist. 71. ait, sequitur quòd ad
montem, qui ad Cælum nos ducit, in-
cessanter ascendamus, si per humili-
tatem semper descendamus. Quò
namque anima profundius ad terram
humiliatur, tantò ascendit altius atq;
à DEO exaltatur. Insigne hujus ve-
ritatis exemplar habemus in Sponsa
Christi Sor. Joanna, quæ præsertim in
Cælum se extulit, dum totã vitæ suæ
periodo summã constantiã sese demi-
sit usque ad terram. Nullos virtus
hæc, qui modò cum ea sunt colloca-
ti, latere potuit. Separatio ejus à con-
sortio humano, modestissima ge-

stuum compositio, in omni actione
candor & ingenuitas, in loquendo
audiendoque moderatio ac parsimo-
nia, hæc in quam omnia humilitatem
ejus clarissimè prodebant. Elucebat
tamen potissimum hæc virtus in opi-
nionem, quam Sponsa DEI de se ipsa
habebat, hæc ut liquidò agnoscat, ex
quibus singularis ejus demissio per-
spicue elucet. Sed neque latentes
animæ virtutes melius noscere possu-
mus, quàm externo factorum ju-
dicio.

Caput atque origo virtutis hujus
initium sumit à gemina cognitione,
quæ etiã animam ad supremum hu-
militatis gradum elevare potest. Una
est propria suimet cognitio, per quam
vilitatem nostrã cognoscimus. Altera
est cognitio DEI, Divinæ videlicet
ejus Majestatis atque magnitudinis.
Ista cognitio reverentialem parit ti-
morem, illa verò profundam humili-
tationem. Harum duarum rerum
comitatu Sapiens ista Virgo ad supre-
mum usque humilitatis conscendit
apicem. Quantum igitur ejus pro-
prietiam suimet cognitionem attinet,
erat æstimatio quam de se habebat vi-
lis ad eò & abjecta, ut non se vilio-
rem solùm cunctis reputaret morta-
libus, verùm etiam indignam se cen-
seret vel unius hominum consortio.
Eam ob rem crux illi acerba erat in
Cœnobio degere. Consuevit illa di-
cere; magnum esse pudorem, tali,
tam abjectæ vilique mulierculæ, qua-
lis esset ipsa, quòd tam sanctæ, tam
præstantes atque Nobiles Virgines
cum ea velut Conforore agerent. Ne-
que verò illa sentum istum, quem hu-
miles

Cujus fun-
damentum
est vera
DEI
cognitio.

Semper as-
cendit ani-
ma si sem-
per descen-
dat.

Judicia ve-
ra humili-
tatis.

miles ejusmodi cogitationes ei causa-
bant, dissimulare celareque potuit,
quippe quæ nullam Sacrarum Virgi-
num absque verecundo rubore colo-
risq; mutatione intueri posset. Imò tã
procul ea in re Sponsa Christi deve-
nit, ut aliquando perquam serio mul-
tisque cum lacrymis apud suum Con-
fessarium institerit, ut facultatem sibi
eribueret, à Reverendissima Abba-
tissa postulandi, ut facto se privaret
habitu, postmodum verò illa humi-
fusa pedibusque omnium Sanctimo-
nialium advoluta, vellet rursus habi-
tum expetere, & siquidem Antistita
petitionem non admitteret, conten-
tam se fore usu ac fructione ejus gratiæ
thesaurique minimè participem fieri,
ed quòd id haudquaquam mereatur,
Indigno etenim etiam Sanctissimum
vestimenti genus probris est ac dede-
cori. Porò si citra sua merita iterum
à Cœnobii Monialibus Sacrum Or-
dinis indumentum impetraverit,
mansuram se denuo demississimã be-
neficii recognitione eis obstructam: si
nimirum videat solius DEI amore
tantam sibi charitatem esse exhibitam.
Erat Confessarius ejus prudens ac cir-
cumspectus, ideoque postulatam fa-
cultatem Sor. Joannæ dilectè negavit,
asserens ejusmodi humiliaciones esse
in Cœnobiis periculosas. Repulsam
passa abiit Joanna, ut apud Christum
summo cum dolore de ea conquere-
tur: Divinaque Majestas ad eam, Fi-
lia, inquit, esto morigera Confesso-
ri tuo, qui meus est locumtenens,
, non enim humilitas in eo sita est,
, quod tui est appetitùs, tametsi san-
, ctum id alioqui bonumque sit, sed
, in mortificatione tuæ voluntatis,

utque facias quod ego volo. Ne ta-
men desiderium tuum cupiditasque
inanis omnino cassaque sit, eam ego
tibi in aliud exercitium commuta-
bo. Per singulos dies Orationi dua-
bus horis vacandum tibi erit, unã
pro Ecclesia mea statuque horum
Regnorum orabis, alterã pro tuis
inimicis atque animabus in Purga-
torio. Ubi ab hac Oratione discesse-
ris, ad cujuslibet Sanctimonialis
pedes provolvitor, quæ fortè con-
spectui tuo se obtulerit, pravi que
exempli, quod illi præbes, magna
cum demissione veniam petito. Au-
diebat disciplinam institutionemque
Divini Magistri humilis discipula, ne
verò quidquam, non appellato de ven-
nia Confessore suo ageret, præcepta
hæc eidem exposuit. Posteaquam er-
go Confessarius motum impulsum-
que hunc maturo expendit discussit-
que judicio, indulsit ei copiam eun-
dem in effectum deducendi, latere
secreti quidpiam in hoc arbitratus.
Obtentã hæc licentiã, abjiciebat sese
prona ad pedes omnium Sacrarum
Virginum quæ fortè illi fiebant ob-
viæ, orabatque singulas tanta cum
humilitate veniam, ut eas puderet
Sponsam Christi sic advolutam sibi
videre, vitabantque occursum, ac fe-
stinæ abscedebant, si modò minus
Joannam conspicerent, quò nimirum
tali ratione molestiam illam effuge-
rent.

Vilis hæc sui æstimatio effecit, ut
nunquam pateretur sibi à quoquam
præstari ministerium, licet id summa
etiam requireret necessitas. Anno uno
ante beatum è terris excessum, cum
Sponsa Christi visu orbata, ad eam
viribus

Mira sui
humiliatio-
nis Joannæ
invenia.

In quo sita
sit humili-
tas.

viribus destituta esset, ut vix pedibus
valeret insistere, spiritualis ejus Præ-
ses ad eam inquit, Mater, nemo pau-
perum cœcorum est, qui ductorem
non habeat; Charitas tua etiamnum
est capta oculis, insuperque infirma
ac virium impos. Insinuavit te apud
me certa quædam persona, quæ Re-
verentiæ tuæ ancillam sit procuratura
& sustentatura: auxilium hoc extre-
ma requirit necessitas. Cunctæ Sacræ
Virgines mihi asserunt, esse rem mi-
serabilem, videre tuam Reverentiam
ambulantem per Claustrum palpare
auras, repentem, atque ad passus pro-
pè singulos, in omnes impingentem
angulos, sequeludentem, dum non
videt quò quaveincedat. Velis idcir-
co, Mater, proposito meo assentiri,
cum perspicias rectâ me id ratione
abs te petere. Quis eloqui satis queat,
quantum cor humillimæ Virginis
propositum istud contristârit? Toto
ea aspectu cohorrui, ruboreque suf-
fusa fuit, neque sine calentium lacry-
marum profluvio prudenti cum hu-
militate respondit: Reverende Pa-
ter, quidnam mihi dicis? Joannane
Rodriguez ancillam habeat, cum
ego in mundo nusquam digna fue-
rim, ut ullius ancillæ ancilla essem?
Sanè perbellâ hæc res foret! Quàm
id quadraret, quàm quivis ritu id
exciperet! Quid verò ad hæc di-
ceter DEUS & Orbis? Quæ fo-
ret de sua Reverentiâ opinio? Oro
per DEUM, Pater, ne apud me
ullum anaplus verbum ea de re fa-
cias, ni mihi vitam velis ablatam.
Responsum hoc illa tanto cum sensu
doloris dederat, lacrymis ac gemitu-
bus, ut ob mœrorem ejusdem, Patri

illi nihil remaneret animi ultra ea de
re aliquid movendi. Deinceps verò
ubi Sor. Joannæ morbi adeò increvê-
re, ut ei non esset possibile ad S. Con-
fessionem atque Synaxim, nedum ad
Cancellos descendere, nisi perquam
difficulter inter duas tresve Sancti-
moniales, adactus fuit sæpe dictus
Præses, ad eam iterum compellan-
dam dicendumque: Mater, adhuc
modum ultra id transire nequit, mo-
lestiâ tuâ & ipsam te spiritali privas
solatio, & ejus causâ privantur eo-
dem alii. Quare omnino decrevi sel-
lam curare instrui, ut in ea duæ an-
cillæ charitatem tuam deferant, quò
necesse fuerit. Altero isto proposito
in Ancilla D. dolor prioris recruduit:
& quoniam sermonem hunc ferre ne-
quibat, quæstia est Ancilla Christi;
Absque dubio, Pater, pigere tæde.
reque necesse est omnes, quòd ego
tamdiu vitam producam, quando-
quidem præmaturè illâ me privare
volunt. Jam ancillam dare mihi vo-
lunt, mox uti Illustrè Dominam
in sella circumgestare. Nequaquam
Mater, respondet Pater. Nolo ego ut
veluti magna Domina in sella porte-
ris, sed uti à duabus bajulis fimi onus
egeri in finario feretro solet, ita etiâ
duæ Ancillæ charitatem tuam de-
ferant in sella. Pater, reponit Virgo
humilis, quòd fimus ita portetur,
fit eò, quòd ille sit utilis, sed me quæ
nulli sum usui, quid attinet ita porta-
ri? Hæc profectò est mira quædam
exoticaque responsio, estque simul
non humilis modò, sed & perquam
acuta, multum rationabilis ac Sa-
piens. Unde facilè elicitur, pruden-
tem hanc Virginem è corde Divini
Magistri r.

*Pra humili-
tate non
admittit
Joanna et-
iam in sum-
ma necessi-
tate sibi ser-
vire quem-
quam.*

*Audi hunc
mirabilem
dialogum.*

*Et humili-
tatem Joan-
na admira-*

Magistri r.

Magistri sui humilitatem luxisse & didicisse, qui non habita ratione, quòd Dominus esset, tamen dixit: Non se venisse ministrari sed ministrare. Ita ergo illustres hujus virtutis radii in omnibus nostræ Domini imitaticis operibus eluxère. Potissimum tamen in hoc, quod jam nunc narrate volo. Erat præcipuè cuidam Sacræ Virgini, Franciscæ de Lerma nomine, neptis 19. circiter annorum ætate, quæ Tyrocinium in eo Cœnobio agebat, dicta Sor. Casilda de Lerma. Cùm igitur ambæ istæ Sponsæ Christi Joannam in Cella sua invisissent aliquando, ait prædicta Franciscæ: Mater, dic oro huic parvæ aliquid, ut discat bona esse Religiosa. JESUS! Sor. respondet famula D. Sor. Joanna; ego ne loquar aliquid, ubi tuâ Reverentia est; Rogo Mater, respondet Sor. Franciscæ, Dei amore id mihi præstes. Tandem post longâ instantiâ, permota est Sor. Joanna, ut juveni illi Sorori aliquid loqueretur. Exponebat igitur illi SS. Fidei nostræ mysteria, ut & pertingentem dignitatem Sponsæ Christi. Proterebat porò hæc tam emphaticâ sapientique doctrinâ, ut omnes præsentes præ teneritudine animi atq; devotione ad flendum ubertim permoverentur. Poterat etiam idipsum Joannæ complacere: at verò è contra usq; ad eam hujus monitionis pertinuit, ut alterâ post die suo Confessario diceret. O Pater! ingens ego peccatum assero. Et quid rei est Mater? quærit ille. Enarrat ergo ei totum quòd modò dictum est. At verò Confessarius specie irati & stomachantis ei respondit. Estne hoc tantum crimè? Cur non, Pater? respondet rursus Joanna, quòd tam rudis ac stupida mu-

lier, qualis ego sum, præsumere audeat præ aliis plurimum peccatis Virginitatis institutiones ac præcepta tradere? Non hæc est ingens arrogantia atque superbiæ? Non est hoc præ grande crimen? Sanè ita ego existimo. Intuemur hic perspicuè quàm humilis Sor. Jo. à JESU MARIA fuerit, dū etiam agit pœnitentiam pro virtutis actu perinde atque ingens fuisset patratum scelus.

Abjecta hæc tui in rebus temporalibus æstimatio, inerat eidē pariter in spiritualibus etiam rebus. Omnes illa mortales reputabat virtute majores, se verò maximam totius Orbis peccatricem. Eratque opinione ejus certa perspicuaque veritas, quòd omnes à DEO immissæ plagæ pœnæque propter eam infligerentur. Perpendebat Sponsa Christi in corde suo omnes gratias ac beneficia, quæ à DEO est consecuta, agebatque in animo suo: Fuitne aliquis unquam in Orbe peccatorum aut est etiamnum, qui non se gratiorem exhiberet, essetq; sanctior quàm ego, si unâ duntaxat potiretur gratiâ, quas ego tanto numero accipio? Ego verò quòd plures mihi præstantur favores, eò minùs me gratâ exhibeo. Dico ego sanctè, quòd inter omnes creaturas vilissima maximeque sim contemptibilis. Dico item, nescire me, cur terra non dehiscat, ut me vivâ absorbeat, ignoroq; etiam, quâ me ipsam ferre sustinereq; queam. Insculperat cordi suo altissimè cognitionè hanc Sor. Jo. & quia se tam improbam reputabat, bonam de se hominum opinionem pati non potuit. D. Petrus Manlo Burgenlis Suffraganeus, erat famulæ D. plurimum addictus, frequenterque ad eam visebat. Quadam vice inter alia etiam sese precibus ejus

Maximã se totius Orbis peccatricem audivit.

Idque quæ ratione quibusque ex causis.

FF commen-

Etiam bona facta sua ex humilitate presumptionem repræsentat.

commendavit, adhuc ultra adjiciens: Mater plurimum ego fido Reverentia: tuæ precibus, & quoniam fides nos edocet, esse in Ecclesia Catholica Sanctos, esse potest, ut Reverentia tua ex eorum sit numero. Nullum telum tam acriter penetrare posset illum cor humanum, uti hæc verba humilis Virginis cor penetravêre, cumque ea profertur audiret, præ doloris vehementia extra se abiit, neque illum eam consolandi supererat remedium. Accessit postmodum ad Sacramentum penitentia: alloquitur Confessarium uberrimis fluens lacrymis, profundisque cum pectoris gemitibus ac suspiriis cordis. Territus ad hæc Confessarius ait: Mater, quidnam habes? Quid tibi contigit? Pater, responderet illi Joanna, summo dolore affictior, quod cum ego maxima omnium totius mundi sim peccatrix, DEUSQUE satis agat, quod non meorum criminum causâ mundo finem imponat, meque ut meo in profundum inferni præcipitet, homines tamen tam diversam de me opinionem habeant, ut etiam D. Petrus suffraganeus in faciem mihi dixerit, esse posse, quod ego una sim è sanctis. Hoccine ferri queat? Reverentia Vestra proclamet ac dicat, quæ qualisque sim ego, aut si grave id sibi videtur, curæ meæ hoc permittat, e-gomet ipsa præstabo & eloquar. Res profecto est deploranda mundum ita falli. Loquebatur hoc illa tam copiosis cum lacrymis vivacique sensu, ut ambigi nequeat, Virginem humillimam idem penitus in corde sensisse quod agebat foris. Non equidem omnes homines id sentiunt, quod lo-

Verum vultumque humilitatis exemplar Joanna.

quantur, fatentur quidem aliqui ore se malos esse, idè hoc agunt, ut videantur. Ficta hæc ac personata humilitas duplex est superbia. Vera demissio necesse est è corde proveniat, ideoque Christus D. inquit. Discite à me quia mitis sum & humilis corde.

Talis omnino erat hæc humilis ejus Ancilla, eamque ob rem cum Divina Majestate tale pactum inivit, quod propriis ejus verbis referre volo. Sic ergo inquit Vir. ipsin. 176. Rogabam Dominum, ut quandam largiretur mihi gratiam: nimirum ut licet ego pro quibusdam hominibus eum rogem, ejusque Majestas etiam eis præstet id quod ab eo postulo, scire tamè idem homines nequeant, cujus interventus tales eis Dominus gratias contulerit, ut eo pacto solius suæ Majestati gratias agant. Et ut eandem de causâ, si Domino placet ut ab eo aliquid petam, ac impetrem, id mihi aperire velit, ut hoc ita exequatur, quod quidem ingens mihi erit remuneratio; quod sciam voluntatem ejus eamque impleam. Cæterum oro ut dum nemo mei meminerit, tamen amicos ego mortales diligam eisque inservire cupiam, sic tamen ut id illi non sentiant. Ad hæc mihi ipsius Majestas dixit. Filia, grata mihi est petitio tua. Verumtamen honoris ac gloriæ meæ interest ut cuncti homines norint, quod tam debili tubo canali, qualis tu es, aquarum mearum rivis, misericordiæ que flumina in eos defluant ac deriventur, atque ut sic peccatores ad te clament, tu verò deinde ad me venias. Omnis mensa benignitas DEI mei! Qui non dispereo, dū considero quod ei non

servient

servierim? Qui non disrumpor præ
intimo dolore, quod eum non di-
lexerim? Felix est anima, ô Domine,
quæ tibi servit, teque amat ut dignus
es amari, ut dignum tibi est serviri!
Væ mihi miseræ! Cujus temporis ja-
cturam feci! O qualem pœnam pro-
merui! Quid me fiet? Ad quem
confugiam? Neminem pro me ha-
beo. Virgini MARIÆ non servivi,
nec Sanctis Cœlitibus, ut jam pro
me intercedant. Idcirco anima mea
nunc dolore confixa ac penetrata
est, cor meum sauciatum est, eum
ad eò mala sum & improba, ut nihil
unquam boni à me præstetur. Lau-
detur DEUS quod me toleret, quia
scilicet ille est qui est. Hactenus ver-
ba Sor. Joannæ attulimus, ubi sensus
ille doloris ejus cum primis est notan-
dus, quippe in quo singulare DEI mu-
nus exactissima humilitatis elucet.

Poterat Sor. Joanna de quolibet
argumento ac materia, speciatim ta-
men quantum spiritum concernit,
summo cum acumine ac perspicuitate
disserere, proferebatque sensus suos
maximâ ingenuitate & candore, pro-
priisque prorsus & exquisitis verbis,
ita ut omnes qui cum ea egère, consilia
ejus expeterent, ceu Oracula quædam
essent, audiebaturq; ab omnibus sum-
ma cum voluptate ac solatio animi. In
duabus tamen potissimum rebus visa
est sibi omnino dissimilis. I. in enar-
ratione culparum suarum & imper-
fectionum. II. in prophalatione Divi-
narum gratiarum, quando videlicet
de statu animæ suæ rationem reddere
oportebat. Quod primum attinet,
vincebat eloquentiâ seipsam in expro-
bratione suorum defectuum, dum illa
scilicet errores suos tam disertis per-

spiciisq; verbis expromit atque ut in
imaginatione sua versabantur, produ-
cit in medium, ut ab omnibus, qui Sor.
Joannam non nôrunt, pro veritate
ipsa haberentur. At si fortè proposi-
tum haberet quispiam à DEO indul-
tos sibi favores palam facere, tum e-
nim verò loqui non poterat, ac velut
muta videbatur non aperiens os suum,
non licebat ei tunc usitata loquendi
formæ se accomodare, quinimo vide-
batur Ancilla D. oblita omnium, quæ
DEUS illi fuisset locutus, quæve con-
tulisset, et atque tunc necesse præver-
tere sermones ejus, rei que illius men-
tionem fieri, ut eo pacto pudorem
vinceret, perceptosque favores diluci-
dè indicare posset. Hæc profectò mi-
ta est, & exotica humilitas, ad pro-
prium sui laudè atq; commendatio-
nem nullum reperire verbum, & è
contra quod ad proprium contemptû
confixionemque servit, verbis copio-
sis ac redundantibus clarè foras pro-
dere. Præcipuum tamen in omnibus
hiscè illud est adhuc reliquum, quod
Sor. Joanna semetipsam semper magis
magisque despexit, quòd eam vivæ
Divinarum gratiarum aquæ affluen-
tius inundârât. Animæ perfectæ sunt
maturis spicis haud absimiles, quæ
quò magis fertiles granisque sunt gra-
vidæ, tantò profundius in terram in-
clinantur. Probè rôrunt ejusmodi
animæ, quòd DEUS dona sua quasi
quosdam census certotque redditus
nobis dispertiat, quòd eisdem nunquã
non acquiramus, quodque is post-
modum congesta exinde lucra à no-
bis requisiturus sit. Quoniam ergò
animæ Sanctæ in perpetuo degunt
metu, ne fortè creditis sibi bonis non
satis lucrentur, inde fit, quòd DEI
Fff 2 dona

Joanna in
prophalatio-
ne suorum
defectuum

*Cur sancti
semper me-
miant.*

163. A non longo tempore
deprehendi, quod in eo genere sim
emendata, nam; et si nihil in me sit bo-
ni, videtur tamen mihi ea in me ma-
litia non residere, quæ hæcenus. Li-
cet, quod virtutem attrinet, nullam
incrementum reperiam; & semper
etiam videam, quod in bono parum
promoveam: experior nihilominus
indies semper plures DEI gratias,
quod non exiguum mihi sensum do-
loris generat, haud immeritò timēs,
nè fortè si Dominus iisdem in hæc
vita me remunerari velit, pœnasque
in sequentem usque vitam differat,
conditio mea perquam misera ma-
laque futura sit. Per infinitam suam
misericordiam ne id fieri sinat Deus!
Sæpenumero ejus mihi Majestas di-
xit, ut in illo confidam, magnamq;
mihi securitatem salutis meæ præ-
stitit, at verò quoniã talem me con-
spicio, boni alicujus securã red-
dere me nequeo. Hucusq; loquitur
famula D. tam quæ liquidò ac dilucide
propriis his ejus verbis continua ejus
demonstratur humilitas, ut ulteriori
explicatione sermoni ejus lucem sim
ablaturus. Hoc solum dico, quod hu-
millima Virgo in enarratione totius
vitæ suæ, nullo alio utatur modo lo-
quendi, dum nunquã à DEO obten-
tam refert gratiam, quin simul suam
ingratitude memorando accuset,
suamq; imperfectionem cum Divinis
favoribus ita commixtim exponat, ut
Lector pene nesciat, Divinam mu-
nificentiam erga puram suam Creatu-

*Neque se-
cursi sint.*

ram, an verò Sor. Joannæ humilitatē
debeat admirari. Ex hoc patet iter
et rationem, quod aliquando desponsæ
Christo Virgines inveniunt. Vix illæ, o-
rationi se dedidère, vixque aliquem in
ea gustulum ac spirituale gaudium li-
bavère, & jam tum sui evadunt imme-
mores, ardent cupiditate sublimium
DEI favorum, oculos suos in futura,
quidve subinde fieri queant conjiciunt,
quid verò ante fuerint obliuiscuntur.
Voluptatibus Divinis frui unice ap-
petunt, neq; in mentem eis venit vo-
luptates, quas in peccatorum illece-
bris habuerunt, deplorare. Non sic
veræ ac perfectæ agunt Virgines, quæ
in summis DEI favoribus, amicaque
ejus consuetudine, suam visitatē con-
temptibilitatemque semper ante ocu-
los ponunt. Postquã D. Paulus in ter-
tium fuerat Cælum raptus, ibidemq;
Sacratissima vidit auditq; mysteria,
sua nihilominus malè acta ita ante ocu-
los habuit, ut diceret: Non sum dignus
vocari Apostolus, qui persecutus sum
Ecclesiam DEI. Idem omninò juxta
doctrinam consiliumq; SS. PP. atque
Doctorum præstandum est cuius Re-
ligiosæ animæ, si perstare in gratia
constanter cupit, ad quod cunctis no-
bis apprimè serviet proficua institu-
tio, illuminatæ à DEO Præcepticis
ac Magistræ D. Theresiæ. Propriis e-
jusdem verbis placet hoc Caput con-
cludere. Propria cognitio, inquit
illa, nunquam intermittenda est.
Nulla in hac via ita magna est anima,
ut necesse non habeat sæpenumero
parva iterum fieri ac fugere. Nulla
etiam tam sublimis est Orationis
conditio, in qua non rursus incipien-
dum sit. Si quidè cognitio peccato-
rũ ac sui metipius panis est, cū quo
nullus

*Nunquam
non ante-
et a via lo-
pſus habet
di præce-
lis, propria
q; cognos-
studen-
Religijs.*

„ nullus non cibus sit edendus, quan-
 „ tumcumque is præstans sit, in via
 „ hæc Orationis.

CAPUT IX.

De sublimissima Oratione, abrepta in
 DEUM Virginis Sor. Joannæ
 à JESU MARIA.

O Ratio sigillum est Virginitatis.
 Ideoque D. Greg. Nyssen, lib. de
 Orat. ait nullam virtutem concedere
 magis Virginem, quam virtutem O-
 rationis. Eiusdem proflus mentis est
 Seraphicus P. D. Bonaventura, qui
 ultra adhuc, de progres. Relig. c. 17. ait;
 quod Monachiac Moniales absque
 Oratione sint perinde ac milites abs-
 que armis; in spiritali quippe bello
 ac militia, arma nostra sunt Oratio.
 In hac suscitatur fides, spes roborat-
 tur, Charitas accenditur. In Oratione
 instruimur ad perfectionem, inspira-
 tiones bonæ ferventer excipiuntur,
 boni affectus armanantur, proposita
 roborantur, scelera cum pravis propen-
 sionibus deprehenduntur, atque
 in notas referuntur, periculum item
 observatur, doloribus atque adversi-
 tatibus in ea obviatur, postremoque
 victoria coronatur. In Oratione in-
 quit Albertus Magn. de Virt. c. 73.
 DEUS agnoscitur, cognitus amatur,
 amatus inquiritur, inquisitus reperit-
 tur, reperto verò illo anima pervenit
 ad fruitionem. Quæ equidem in ma-
 teria Sor. Joannæ Illustris admodum
 & illuminata exitit.

A quarto ætatis anno sponsa Christi
 sese in meditatione exercuit, erantque
 interiora ejus cum DEO colloquia
 ita communia & usitata, multiplicia
 & suavia, nec non è contra rursus DEI
 benevolentia erga sponsam suam ita

multiplex, interiorique item gustui
 adeò arridens, tanquam si præstans i-
 stud & futurum in Cælis gaudium,
 non magno distarent intervallo. O
 quam felix est conjuncta Christo
 nuptiali fœdere sponsa, quæ sicut
 hæc sapiens Virgo voluptatibus, va-
 noque mundi consortio nunciunv
 remittit, & per frequentes devotas
 meditationes quietem in brachiis di-
 lecti sui divini sponsi quærît, atque
 sanctissimo ejus pectori velut mollis-
 simo cervicali indormit.

In vocali Oratione Ancilla D. pa-
 riter sese assiduo exercebat, neque in
 ea minoribus à DEO favoribus est
 dignata. Legebat singulis diebus An-
 tiphonas, versus atque Orationes san-
 ctorum, quos peculiariter veneraba-
 tur, sacra invisebat Altaria, eratque a-
 liis compluribus devotioni promo-
 vendæ aptis exercitationibus dedita,
 potissimum tamen magno Rosatio
 seu Psalterio 15. decadum, quod illa in
 meditatione pertinentium eò myste-
 riorum, tantâ devotione percurrebat,
 ac si aspectu interiore mysteria illa
 clarius quàm corporeis oculis intrue-
 retur. In dolorosis mysteriis penetra-
 bat gladius doloris animam ejus. Ex
 adverso in gaudiosis tantum ejus fuit
 gaudium, ut sibi jam in Cælorum
 gaudiis esse videretur. Inter Oratio-
 nem Dominicam erat sponsa Chri-
 sti adeò abrepta atque in spiritu sub-
 levata, ut per sæpe ad se longo tempore
 non rediret, atque ita non rarò maximè
 diei spatium Rosario dicendo insume-
 ret. Diabolus porro ad laborabat Sor.
 Joannam in ea devotione impedi-
 re, dicens ignorare ipsam quid age-
 ret, quodque Angeli etiam istum O-
 randi modum derisui essent habi-
 turi.

Oratio Re-
 ligiosis
 quam ne-
 cessaria &
 quid præ-
 stet.

Quæ qua-
 lisque sue-
 ru Joannæ
 vocalis O-
 ratio.